

HITMÉLYITŐ, ERKÖLCSNEMESITŐ ÉS ALKOHOLELLENES HAVI-LAP

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR.

Életuntak.

Nennyi is az életunt ezen a világon. Napjában több száz ember vet önként véget boldogtalan életének. Keserűnek, keménynek, lehetetlennek találják az életet, ezért sokszor a legborzasztóbb módon vetnek véget szegény életüknek. A napilapok mindennap hoznak az öngyilkosok rovatában, egy egész sereg embert, minden osztályból, kik véget vetettek életüknek. Hol a vízbe ölik magukat, hol az emeletről ugornak le, hol fegyverrel lövik agyon magukat, hol fel akaszlják magukat stb. De bármilyen módon is vet valaki véget életének, borzasztó és félelmetes az öngyilkosság. Szegény szerencsétlén emberek mind a szakadékba esnek. De hát miért is teszik ezt? Miért keresik a halált? Mert megunták az életet? Hát a halál jobb és szebb az életnél? Hát ezért teremtette az Isten az embert? Ezért adott belé életet? Oh bárha megismernék az emberek az igazi életet, az örökéletet, a melyik már közel 2000 év óta megjelent. Jézus Krisztus, Istennek egyszülött fia azt mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet...” (Ján. 14, 6.) Továbbá azt mondja: itten kezdődik a földön. Igaz, hogy a pokol is itt kezdődik. Az utóbbit már mindenki ismeri.

„... Én azért jöttem, hogy életök legyen és bővülködjenek.” (Ján. 10, 10.) De ezt az életet milyen kevesen ismerik.

Tehát azért van annyi öngyilkos, annyi életunt, mert nem ismerik az igazi életet. A legtöbb ember csak a vallását ismeri és sokszor még azt sem, de az örökéletet, a boldog életet nem ismerik. Némelyek még mennek a templomba, de ez nem ad elég erőt és életkedvet nekik és nem változtat semmit sem szomorú helyzetükön. Az örökéletet, a mennyországot azt nem ismerik. Pedig az örökélet és a mennyország már

D. városkában élt egy asszony 3 apró gyermekével. A férje, ki kicsapongó és részeges életet élt, egy szép napon faképnél hagyta az asszonyt 3 apró gyermekkel. Ez any-

nyira elkésztette a magára maradt asszonyt, hogy öngyilkosságra határozta el magát. Szótlanul járt, kelt szegény boldogtalan napokon át, és pokoli tervek forogtak eszében, a melyeket a sátán, a halálnak és a pokolnak fejedelme adott belé. Így egy reggeli órában, amikor vizet huzott a szomszéd kutból, egy hang azt sugta néki: „néz bele, ez elég mély ide vedd be magadat...” Csak nagyon sajnálta apró gyermekeit. Borzasztó harc dult az ő szívében. Mikor azután hallotta, hogy férje egy másik nővel állt össze, megerősödött benne az elhatározás, hogy véget vet életének. Este szépen felöltöztette a gyermekeit és rendbe szedte a ruhájukat. Már éjjel után járt az idő, mikor kész lett mindennel. A bucsuleveleket letette az asztalra. A gyermekek közben elaludtak, és mivel nagyon sajnálta őket, ezért arra gondolt, hogy csak maga megy a halálba. Mégegyszer megcsókolta aranyos gyermekeit és kifutott az éjszakába. A feje zúgni kezdett és úgy tűnt néki, mintha valaki hajtana őt. A kuthoz érve felugrott a párkányra és belévetette magát a mélységbe. És közben felébredt a lelkiismerete és minden bűn, mit valaha elkövetett, mint egy film, pergett le előtte. Isten az ő kegyelméből úgy intézte, hogy egy termésköbe beleakadt a vállkendője és így csak félig volt a vízben. Csodálatos módon a veder is le volt eresztve így felmászott a kötélre és csendben vissza ment a gyermekeihez, ott levetette magát az ágy elé és keservesen sirt. De ezek a könnyek bűnbánati könnyek voltak. Ezt a sirást egy arramenő férfi meghallotta ki bement hozzá a szobába és mivel ez ismerte az igazi életet a Krisztus Jézust, oda vezette ahoz, ki még ma is él és boldoggá tesz mindenkit, ki hozzá jön. Elfogadta Krisztus és boldog lett. (Viebahn nyomán).

A képünkön is hány életunt keres szabadságot a boldogtalan helyzetből. Egymás után vetik magukat bele az örvénybe, szegény csalódott emberek. Ott áll egy férfi ki még habozik. Egy pokoli kéz pedig már biztatja őt, hogy ugorjon a többi után. — Oh, hányan mentek már így a pokolba. Az életből az eleven pokolba. A csalódásokból a még nagyobb csalódásba.

Kedves olvasóm, ha te is egy életunt vagy, ha nem vagy boldog, úgy jöjj az Ur Jézushoz, ki lehozta erre a földre a mennyországot, az örökéletet. Ne a pénzben, a jólétben hirtében keresd az életet. Ne bidd magadat az emberekre, sem a saját érdődre. Bidd magad Jézusra. Ő egy élő Megváltó, ki téged is szeret, ki életét adta érte, hogy ezután néki élj, ki érte meghalt és feltámadott. Jézus nem egy vallás, nem fempom, nem „... ista, hanem Ő a bűnő-

sök személyes jó barátja, megmentője. Nincsen olyan baj, vagy betegség a melyre Ő gyógyirt, ne tudna. Nincsen olyan rablanc, mit Ő szét ne törne. Jöjj ezért hozzá és élni fogsz, életközösségbe kerülsz Ő vele. Miért keresed a halált, amikor megjelent az élet? Keresd fel azoknak társaságát, kit már Jézus megmentett és átvitt a halálból az életre. Jöjj hozzá még máma és életed felragyog. Ha Vele járod az életet, úgy nem ér többet csalódás, úgy boldog leszel már itt a földön és egyszer az örökkévalóságban.

Minor.

Kivonatok Fenelon tanításaiból. *Mt 24*

X. Megegyezés Isten akaratával.

Minden erénynek lényege a jó indulat. Erre tanít bennünket az Ur mikor azt mondja: „Istennek országa ti bennetek van” (Luk. 17, 21.) Nem attól függ, hogy nagy képzettséggel bírnak e, hogy nagy tehetségűek vagyunk nem is hogy nagy tetteket viszünk e véghez; egy a szükséges, hogy legyen szívünk és szeressünk. A külső cselekedetek csak következményei és gyümölcsei a szeretetnek. A jó cselekedeteknek forrása pedig a szívnek mélységében van.

Vannak egyes erények, melyek csak bizonyos körülmények fennállása esetén alkalmasak. A jóindulat azonban mindenkor és minden körülmények között hasznos. Istennek országa bennünk az Ő akaratának akarásában áll. Akarni amit Ő akar mindenkor, mindenkiben, fenntartás nélkül. Csak így jön el az Ő országa, mert így lesz meg akarata a földön mint a mennyben, és akkor nem akarunk mást, mint amit az Ő mindenható akarata velünk közöl.

Boldogok a lelki szegények! Boldogok, akik mindentől szabadokká lettek, még a saját akaratuktól is, hogy többé ne éljenek önmaguknak. Mily szegény lélekben az, aki Istennek mindent átadott. De hogyan lesz a mi indulatunk jó, ha fenntartás nélkül megegyezik Isten akaratával? Ugy, hogy egyesítjük a mi gyenge akaratunkat annak mindenható akaratával, aki mindeneket igazgat és kormányoz. Így nem történhetik semmi akaratunk és kívánságunk ellen; mert nem történhetik más csak, amit Isten akar; és Isten akaratában és tetszésében a békességnek és vigasztalásnak kimeríthetetlen forrását találjuk.

E belső élet a kezdete a szentek ama magasztos békéjének, akik örökké kiáltják: Amen! Amen! — Imádjuk dicsőítjük és magasztaljuk Istent mindenkiben, mindenütt Őt látjuk és az Ő atyai kezének munkája

megfigyelésünknek egyedüli tárgya. Többé nincs semmi rossz számunkra, mert a legrosszabb is ami bennünket érhet a javunkra szolgál mint Pál apostol mondja: „Minden javukra szolgál azoknak, akik Istent szeretik. (Róm. 8, 28.) Hogyan is nevezhetnénk rossznak a szenvedéseket, amit Isten küld, hogy bennünket megtisztítson és méltóvá tegyen önmagához?

Vessük minden gondunkat jószágos atyánk ölébe és engedjük meg, hogy kedve szerint cselekedjék velünk. Legyen elégségünk nekünk abban, hogy mindenben akaratát kövessük, mint akiknek nincs saját akaratuk Hogyan is térhatnánk vissza valamit mint sajátunkat, mikor mindent amink van és amik vagyunk a pusztá kegyelemnek köszönhetünk! Isten azért adott nekünk szabad akaratot, hogy mindent amit nekünk adott jogos tulajdonosának visszaadjunk.

Semmink sincs ami valóban a miénk, csak akaratunk. Egészségünket és életünket elveheti a betegség; gazdaságunkat elveheti külső körülmények; a lelki képességek a test alkotásától függenek. Az egyetlen ami valóban a miénk, akaratunk, és erre különösen féltékeny Isten, mert nem azért adta nekünk, hogy azt magunknak megtartsuk, hanem, hogy minden fenntartás nélkül visszaadjuk néki. Ameddig a legkisebb kívánság vagy habozás megmarad szívünkben a teremés rendje ellenére megraboljuk Istent, mert minden tőle jó és mindenek Övéi. Oh hány önmagától eltelt lélek van, akik szívesen tesznek jót és szeretni akarják Istent, de az ő tetszésük és módjuk szerint. Elő akarják irni Istennek, hogy mi módon vonzza őket magához. Szolgálni és birni akarják Őt, de nem akarják magukat néki kiszolgáltatni, hogy hatalma legyen felettük. Így ellentétnek Istennek még akkor is, ha látszat szerint telve vannak buzgósággal, és komolyan törekszenek! Mert mindent még az erényeket is eltulajdonítják és az általuk véghezvitt jó cselekedetekben is önmagukat keresik.

Ezért mondja az ur Jézus: „Aki követni akar engemet, tagadja meg önmagát, vegye fel az ő keresztyét és kövesen engem.” (Mát 16, 24; Luk. 14, 33.) Jézus Krisztust lépésről lépésre követnünk kell, nem pedig új utakon járni. Csak akkor tudjuk követni, ha önmagunkat megtagadjuk, és mit jelentene ez mást mint önmagunkra vonatkozó minden jogaink feladását? Ezért mondja Pál apostol: „... nem a magatokéi vagytok.” (I. Kor. 6, 19.) Mert nincs bennünk semmi ami a miénk. Jaj annak, aki ismét visszaveszi önmagát, amit már odaadott.

Kérjük a könyörületnek és vigasztalásnak Istenét, hogy szakítsa el tőlünk saját

szívünket és semmit se hagyjon meg abból nekünk. Komoly dolog az ilyen fájdalmas operáció; keserű lesz Istent munkálni hagyni és kitarítani keze alatt, ha az elevenig vág. De ez a szentek türelme és a tiszta hitnek áldozata. Engedjük meg, hogy Isten azzá tegyen bennünket amivé tenni akar. Egy pillanatra se álljunk ellent! Álljunk ellent forradalmár természetünknek átadván azt Isten Lelkének, aki azt lassanként megfogja ölni. Vigyázzunk legkisebb hibáinkra is, nehogy Istennek Lelkét megszorítsuk. Hibáinkat előnyükre használjuk fel azért, hogy nyomoruságos voltunknak mélyeséges tudatában vagyunk anélkül, hogy elvesztenénk kedvünket.

Dicsőíthetjük e jobban Istent mintha önmagunkról és saját akaratunkról lemondunk és cselekedni hagyjuk Őt kedve szerint? Akkor valóban Istenünké lesz és eljő hozzánk az Ő országa és akkor nem nézünk a külső nehézségekre, hanem mindenkor Isten kezét látjuk, amely mindent cselekszik és nem tudunk felhagyni imádásával.

Egyik helyen és egyik uton szívesebben szolgálni néki, mint a másikon, a magunk módja és nem az Ő akarata szerint való szolgálatot jelent. De mindenre kész lenni önmegtágadásunknak semmiféle határt nem szabni ezt jelenti alapjában az önmegtágadás. Ez jelenti Őt mint Istent elismerni magunkat pedig mint teremtményeket, akik számára vagyunk teremtvé.

Nyissuk meg szíveinket, de egészen minden önző cél nélkül, hogy Isten és az Ő szeretete nagy folyamként töltse azt be. És akkor ne aggódjunk vándorlásunk után, Isten vezetni fog bennünket kézen fogva. Az Isten iránti bizalom szorítsa ki szívünkéből a magunkért való félelmet.

Teljesedjete be Szentlélekkel.

1. Vágyódsz-e a Lélek teljességére?

Isten az Ő adományait szabadon királyi módon adja, pénz nélkül, ingyen; de csak azoknak adja, akik szomszédhozna utánna. Kincseit nem erőszakolja reánk, nem dobja oda senkinek. Először vágyat ébreszt és ha a vágyat el nem nyomjuk, az növekszik és égető szomjúsággá növekszik. Ekkor üreseké leszünk, megtanulunk imádkozni és akkor adhatja az Isten a teljességet.

Kedves keresztyén, van-e ilyen vágyódszod? Nem mondotta még neked Istennek Lelke, hogy van Istennel egy sokkal bensőbb kapcsolat, mint amelyet eddig tapasztaltál? Nem jutottál e többször arra a megállapításra, hogy milyen gyenge és képtelen vagy

a bűnnel és világgal szemben és nem járt át a sejtése annak, hogy Krisztusban elég erő volna? Követted-e a léleknek vonzását, avagy azzal ellenkeztl? Engedd, hogy ez a vágy benned megerősödjék és lángra lobbanjon. Vedd fontolóra Istennek ígéreteit, buzdítson másoknak hit általi tapasztalata. Kérj gyermekies lelkülettel, tarts ki hitbéli várakozással. Isten aki néked az Ő Lelkét ajándékozta és téged gyermekévé tett, kész adományának teljességét néked adni.

2. A lélek teljességét tiszta indulatból kívánod-e?

Isten a Lélek árját nem azért adja, hogy a saját malmunkat hajtsa. Nem akarja a mi elbizakodottságunkat még előmozdítani. Nem adja senkinek a Lélek teljességét aki azért kéri, hogy általa nagy, becsült és híres legyen. Sőt még azok sem egyhamar érnek célt, akik azért sóvárognak e kegyelmi eső után, hogy boldogabbak és fenköltebbek legyenek. De ha szívbéli kívánságod az, hogy az Ur Jézus általad megdicsőítsék, hogy szeretetének szándéka rajtad és általad elvégeztessék, ha szemed csak egyedül reá van irányítva, — akkor az Ur akit keresel és a szövetség angyala akit kívánsz, hamarosan betér szívednek templomába, és leül olvasztván és tisztítván az ezüstöt.

3. Gondold meg, hogy a Szentírás a Szentlélek szerve.

Egyesek a Szentlélek után való kívánságukban eltévedtek Isten ígéjének tiszta tanától. Előfordult, hogy komoly lelkek Isten ígéjének rovására, belső világosságukra és mint mondták a Lélek vezetésére hallgattak. Veszedelemes tévedés ez és gyakran nagy bajoknak forrása. Mert abban a pillanatban amint az ígét félretoljuk, ezerféle hangnak szolgáltattuk ki magunkat, amelyek bensőnkben megszólalnak és nincs eszközünk amivel megpróbálhatnánk, hogy megkülönböztessük az igazságot a tévedéstől.

Istennek Lelke és Istennek ígéje a smpár, amelyen belső életünknek keresztül kell haladni. Az ige a kiválasztott eszköz, ami által a Lélek munkálkodik. Az ige által hatol be Istennek ígéje szívénkbe, amint a nap sugarai által lakásunkba betér. Ha a Lélek teljességét kívánod foglalkozz sokat szívedben Isten ígéjével.

4. Jól jegyezd meg, hogy Isten Lelkének uralni kell azt, akiben lakozik.

Sokan másként szeretnék és itt van a legtöbb akadály és ögyelgés a hívő életben. Nem azért adatott a Lélek, hogy azt tegyünk vele amit akarunk, hanem, hogy Ő tegyen velünk amit akar. Mi gyakran imádkozunk a Lélek teljességéért, de készek vagyunk-e a mi egyéniségünket, az önéletet, az én életet feladni? A Lélek teljessége egyértelmű

a test visszavonulásával. Készek vagyunk-e erre? Itt is az áll, hogy annak növekednie kell, nékem pedig kisebbednem. És a kisebbedés gyakran fáj, nagyon fáj, legalább is addig amíg ellenkezés van bennük.

A Szentlélekkel való állandó teljesség csak akkor lehetséges, ha reá állandóan hallgatunk és pedig pontosan engedünk a legcsekélyebb dolgokban is. Itt semmi se mellékes és semmi se jelentéktelen. A Szentlélek hamar megszomorodik. Egy szó, egy tekintet, egy visszautasítás elégséges lehet az Ő elfojtására. Vess számat, de ne félj Ő a szeretetnek lelke, Ő szeret minket sokkal jobban mintsem, hogy olyas valamit kívánna tőlünk ami nem szolgálna üdvünkre.

5. Hogy nyerhetjük a Lélek teljességét hit által.

Amiképen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat akként járjatok Őbenne. Kol. 2.6. A hit az egydüli hathatós törvény a kegyelem birodalmában. Kérjete és megadatik néktek. A Szentlelket adja azoknak akik azt kéri tőle. Ne írjátok elő hogyan jöjjön, hogy tűz alakjában heves zugással, vagy csendes fuvalomban. Kérjete, higyjete, vegyéte, köszönjete, adjátok át magatokat, engedelmeskedjete, tartsatok ki, ez az egyenes és sima út, amelyen még a balgák se tévedhetnek el. Oh bár sok szívében, családban és gyülekezetben hallatszana a tavaszt jelző vadgalamb bűgása amíg a mi Urunk megjelenésével eljön az örök kikelet e földre és a trónon ülő azt mondja: „Ime mindent újá tesztek!”

Csak egy fiu.

Körülbelül 125 éve annak, hogy egyik napon Skóciának egyik kegyes prédikátora valamivel előbb ment be a templomba. Utjában találkozott egyik presbiterével aki nagyon komolynak és gondterhesnek látszott. Minden kertelés nélkül megszólította nemes őszbecsavarodott lelkészünket. „Azért jöttem ily korán, hogy egyes dolgokat, amelyek nagyon szívére nehezdednek megbeszéljek. Lelkész ur” mondá szigoruan „predikációiban és működésében önt nem a Szentlélek vezetheti; az elmúlt évben csak egyetlen taggal szaporodott gyülekezetünk és ez is csak egy fiu.” Némán hallgatta végig a tisztes predikátor, miközben szemei könnybe lábadtak, sovány keze pedig reszketve nyugodott sétatoltjának gombján. „En is mélyen érzem,” mondotta, „érezem, de Isten tudja, hogy komolyan igyekeztem kötelezettségeimnek eleget tenni és bátran bizhatom, hogy eredményeket fog adni.” — „Igen, igen” mondá a presbiter, „ez mind szép, de meg

vagyon írva hogy gyümölcsseiről fogjátok megismerni és egyetlen tag és még hozzá egy fiu mégis csak kevés gyümölcs és gyenge bizonyíték a hivatalnak hű és buzgó betöltésére. Nem akartam kemény lenni; de ez a dolog nagyon bántotta lelkiismeretemet és azért csak kötelességemet teljesítettem, amikor önnek ezt nyíltan megmondtam."

"Nagyon helyes" mondá az öreg ur, „de a szeretet hosszútűrő, kegyes; mindent hisz és mindent remél. Ime itt van, mindent remél. Nekem nagy reményeim vannak a fiut névszerint Róbertet illetőleg. Gondolja meg, hogy hány elvetett mag csak későn hoz gyümölcsöt, de ez a gyümölcs gyakran a legértékesebb."

Ez alkalommal a nemes aggasztán nehéz és szomorú szívvel lépett a szószékre. Predikációját könnyező szemekkel fejezte be. Kivánta, hogy bárcsak földi munkája befejezést nyerne és fáradt teste megnyugodhatna a temető virágzó fái alatt. Ez alkalommal nem ment mindjárt haza, hanem meg várta a templomban amíg mint eltávoztak. Szükségét érezte az egyedüllétnek. E hely szent volt számára. Ifjúságától fogva szerelte mint lelki otthonát. Működése alatt egy nemzedék tűnt el, a most élőket már mint gyermekeket ismerte és vette fel az egyházba. Kiöntötte tehát szorongatott szívét panaszolván a Mindentludónak, hogy munkája többé nem nyer elismerést és nincs kellő áldás rajta. — Senki sem maradt vissza. Senki? — Csak egy fiu. Ez a fiu Moffat Róbert volt. Megleste a remegő öreg urat. Belsője mélyen megindult annak fájdalomán. Hozzá ment és szeliden meghuzta ruháját. „Mi az Róbert?” kérdé Krisztus öreg szolgálója. „Hiszi-e, hogy kemény munkával meg tudok annyit keresni, hogy predikátornak kiképeztehessem magamat?” — „Predikátor akarsz lenni?” kiáltott a lelkész csodálkozva. „Talán missionárius.” — Ünnepeles csend következett. Könnyekkel telt meg a derék lelkész szeme. Végül ő törte meg a csendet. „Róbert szavaid gyógyirként hatnak sebzett szívemre. A mindenható Istennek hű kezét látom benne. Áldjon meg téged az Ur fiam, bizonyonnyal igehirdetővé leszel te."

Sok esztendővel ezután Moffat Róbert missionárius visszatért Afrikából Londonba. Nevét a legnagyobb tisztelettel emlegették. Akár lelkészek előtt, akár nyilvános előadásban szólott tiszteletteljes csend uralkodott és mindenki érdeklődve leste szavait. Hercegek álltak előtte fedetlen fővel és nemesek hívták vendégül asztalukhoz oly nagy volt a tisztelet iránta. Afrikában való munkálkodásán csodálatos áldás nyugodott. Messze vidék lakóssága lett általa keresztényé. Afrikának legkegyetlenebb törzsfőnökeit az evangélium hatása alá vezette.

Több törzset ajándékozott meg szentírással lefordítván azt anyanyelvükre. Az angol királyi földrajzi társaság kutatásai által sokban gazdagodott Születése helyének egyházának, hazájának és a missiónak becsületére és dicsőre vált.

Az Urnak agg harcosa akiről az elején szoltunk már rég megnyugodott, de emléke fennmaradt. Gyakran beszéltek róla az emberek emlegetvén munkáját, de nem olyan értelemben mint azt az a bizonyos presbiter tette. Munkájának csodálatos eredménye lett pedig a megtért csak egy fiu volt!

Kevesen vannak, kik a Jézusnak keresztjét szeretik.

Sokan vannak, kik Jézusnak mennyei-országát szeretik, de kevesen akarják az ő keresztjét viselni. Sokan kívánják a vigasztalást, de kevesen akarják a háborúságot szenvedni. Sok társat talál Jézus az asztalhoz, de keveset a böjtöléshez. Mindnyájan akarnak övele örvendezni; kevesen kívánnak ő érte, vagy övele tűrni, szenvedni. Sokan követik Jézust a kenyérszegesig, de kevesen a kinszenvedés poharának italáig. Sokan becsülik az ő csudálatosait, kevesen követik az ő keresztjének gyalázatos szenvedéseit. Sokan addig szeretik Jézust, míg háborúságuk nincsen. Sokan dicsérik és áldják őt, míg ő tőle vigasztalásokat vesznek. Ha pedig Jézus magát elrejti és egykevéssé tőlük eltávozik, zugolódásba esnek.

Akik Jézust nem a magok vigasztalásáért szeretik, szeretik őt minden háborúságokban és szívszorongatásokban éppen úgy áldják, mint az igen nagy vigasztalásban. És ha nekik soha vigasztalást nem nyujtana is, mindazáltal őt örökké akarnák dicsérni és hálaadással tisztelni. Oh mily hatalmas Jézusnak tiszta szeretete! mely nem vegyítettett össze a magunk hasznával és szerelmével! Vajjon nem kellene-e mindazokat béreseknek mondani kik mindenkor vigasztalást keresnek? Vajjon nem önmagukat szeretik-e inkább, mint Krisztust, akik mindenkor a maguk hasznáról és alkalmatosságáról elmélkednek? Hol találjuk azt aki Istennek ingyen akarna szolgálni?

Ritkán találkozik oly lelki ember, aki mindentől megfosztotta magát. Igaz lelki szegény. Messze e világnak utolsó határában kell ilyen érdemes embert keresni. Ha egy ember minden jószágát kiosztja is, semmi még ez, ha nagy jószágos erkölcsé és igen buzgó ájtatossága van is, mégis sok hijával van. Tudniillik annak hijával, ami legszükségesebb. Micsoda az? Hogy minek utánna mindeneket elhagyott, magát elhagyja és

eltávozzék teljesen magától, semmit önző szeretetből nem tartván. És midőn mindeket megcselekedett, amit tudott, úgy vélekedjék, mintha semmit nem művelt volna. Ne ítélje nagynak, amit méltán nagynak ítélné, hanem igaz szívvvel magát haszontalan szolgának mondja, az igazságnak szava szerint: „Ha mindazokat megcselekedtél, amiket nektek parancsoltam, mondjátok, hogy haszontalan szolgák vagytok.” Akkor igazán lelki szegény és mezitelen lehetsz és azt mondhatod a prófétával: „Egyedül és szegény vagyok én.” Senki sem gazdagabb, szabadabb és hatalmasabb annál, aki magát és mindeneket el tud hagyni és a legalacsonyabbra helyezni. *Kempis Tamás*

Ki a győző? *Ima*

Egyik fehér rabszolgatartó a rabszolgavásáron megkérdezte a rabszolgakereskedőt akitől rabszolgát akart venni: „Mondja meg őszintén mik a hibái.” A kereskedő így válaszolt: „Tudomásom szerint nincs hibája egyet kivéve és ez, hogy imádkozik.” „Oh ezt nem szeretem” válaszolta a vevő „de tudok valamit ami által hamarosan kigyógyul.” A következő estén az ur épen akkor toppant be Cuffe-hez mert így hívták a rabszolgát mikor buzgón imádkozott új uráért és családjáért. A férfi megállt és hallgatott, de nem szólt semmit. A következő napon magához hívta Cuffey-t és így szólt hozzá: „Nem akarok veled perelni, de az én birtokomon nem tűrök imát azért hagyj azt abba.” „Massa,” válaszolta az, „az imát nem hagyhatom, nekem imádkoznom kell.” „Majd megtanítlak én imádkozni, ha nem hagyod abba!” „Massa én nem hagyhatom abba!” „Nos akkor mindennap 25 botütést kapsz amíg abbahagyod.” Massa ha 50-et adsz is nekem imádkoznom kell.” „Ha ily dacos vagy uraddal szemben mindjárt megkapod.” Ezzel lekötözte és kiolvasta a 25 botütést és megkérdezte akar-e még imádkozni. „Igen uram imádkoznom kell ezt nem hagyhatom abba.” Az ur elbámult; nem tudta megérteni hogyan folytathatja egy szegény szent az imádságot mikor az neki semmi hasznot nem hoz, sőt üldöztetést. Elbeszélte feleségének az esetet. Ez így szólt: „Mért nem akarod engedni, hogy ez a szegény ember imádkozzon? Munkáját jól elvégzi; mi nem adunk semmit az imára, de semmi kárunk abból, hogy imádkozik, ha elvégzi munkáját.” „De én nem tűrhetem” válaszolt a férfi. Majd halálra ijesztett. Csak láttad volna hogyan tekintett reám.” „Gyűlöletesen?” „Nem, evvel nem törődtem volna, de miután megvertem, könnyekkel szemében tekintett

reám, úgy mintha engem jobban sajnált volna mint saját magát.” — Ezen az éjszakan az ur szemét kerülte az álom; hánykódott fekhelyén, eszébe jutottak bűnei; megemlékezett, hogy Istennek szentjét üldözte. Felült ágyában és így szólt: „Feleség imádkozzál értem?” Soha életemben nem imádkoztam; felelte az „én nem tudok érteni imádkozni.” „El vagyok veszve,” sóhajtott a férfi, „ha valaki nem imádkozik értem.” „Nem ismerek senkit az egész ültetvényen aki imádkozni tudna, kivéve Cuffey-t” mondá az asszony. Csengettek és behívták Cuffey-t. Az ur megragadta fekete szolgájának kezét és megkérdezte: Cuffey tudsz-e a te uradért imádkozni? „Uram én mindég imádkoztam önért mióta megvert és továbbra is imádkozni akarok.” Térdre borult és könnyezve öntötte ki lelkét és mindketten úgy a férfi mint az asszony megtértek.

Ilyen hatalma van a bátor bizonyágtevésnek és az imának ha az hittel párosul. Mit szenvedtél te eddig Krisztusért? Tettél-e bizonyágot róla alkalmas és alkalmatlan időben? Kitarottál-e a hitben a teljes győzelemig? Jézus ilyen bátor hűség eszközeit keres, hogy magát megdicsőítse.

Németből.

Csendesedjétek el és ismerjétek meg, hogy én vagyok az Isten.

Zsolt. 46,11. Jel, 3, 20.

A tanító a gyermekekkel a Jelenések könyve 3,20 versét beszélt meg. Mikor eme igékhez ért: „...ha valaki meghallja az én szót” kiment a teremből. A gyermekek először meglepődtek, de nemsokára elkezdtek beszélgetni és a beszéd egyre hangosabb lett. Ekkor megnyílt az ajtó, a tanító belépett és megkérdezte: „Nem hallottátok, hogy kopogtam?” A „nem” válasza megkérdezte: „Miért nem hallottátok? Nem voltatok csendben?” A gyermekeknek ismét „nem”-mel kellett felelniök. „Akkor tudjátok mit kell tennetek”, mondá a tanító és ismét kiment a teremből. Most siri csend volt, kívül egészen halkán kopogtak, most mindnyájan hallották. A tanító belépett és megkérdezte: „Miért hallottátok meg most a kopogást?” A gyermekek feleltek: „Mert csendben voltunk”. Mily sok felnőttnek szüksége volna ilyen tanórára, amiben valamit tanulhatnának a csend áldásáról. Teljesen mindegy hol találsz meg e csendet, a szobákdában e vagy kinn a szabadban, egy azonban bizonyos: Isten zörgetését, Isten hangját csak akkor hallod meg, ha elcsendesültél. Minden nagyság a csendességben születik meg: a pusztá csendjében jelent meg Isten

Mózesnek az égő csipkebokorban; a pusztacsendjében győzte le az Ur a Sátánt; a kolostor cellájának csendjében találta meg Luther a feleletet kérdésére: Hogyan lesz a kegyelmes Isten enyém? A legnagyobbat, Isten magát csak a csendességben lehet megtalálni és felismerni és pedig csak ha bennünk csendesség lett. Isten szól hozzánk a viharon keresztül is, a földrengésben ha a hegyek a tengerbe omlanak, ha széttöri a kopját és szekereket éget: de ezekben csak akkor ismerjük fel Isten, ha előbb őt a szelőknek lágy fuvalmában megtaláltuk. Mi egy hitben szegény, Istentől elfordult világban élünk; ez összefüggésben van avval, hogy korunk oly nyugtalan és lármás; hangos a munkahely, lármás az utca, hangosak az otthonok a rádiótól ahol csak egy gombot kell megnyomni, hogy hangokat halljunk a világ minden részéből. Vigyázzunk nehogy e lármában elkerülje figyelmünket Isten zörgetése. „En zörgetek, kegyelmed idején ajtódon gyermekem: boldog ki hallja szóm, siet felém, s szívet nyitand nekem. Óvéle együtt vacsorálok, az igével melléje állok, előtte feltáruznak az egék. En zörgetek“.

Az egyesítő vér.

Vetter Jakab életrajzából vesszük a következő epizódot, amely a vér csodálatos egyesítő erejéről tesz bizonyosságot. De szövegeztünk meg a nagy evangelistát magát: Egyik alkalommal Schweicban Badenen keresztül egy ifju abessziniai társaságában utaztam. A kocsí végében egy ur ült. Mikor bennünket megpillantott hozzám jött és megkérdezte: „Honnét való ez ifju?“ Én: „Abessziniából.“ Amikor ezt mondtam szemci ragyogtak és bemutatta magát mint katolikus pap, aki Abessziniában mint misszionárius munkálkodott. Mi mindenről beszélgettünk, bibliáról és vallásról, háborúról és iskoláról, népről és otthonról. Egyszerre a lelkész így szólt hozzám: „Mit hisz a mennyről, ki lesz a mennyben található?“ „Erre nem nehéz a felelet.“ — válaszoltam. „Akiknek csak a nevük keresztény, legyenek katolikusok vagy protestánsok, baptisták vagy methodisták ott nem lesznek megtalálhatók.“ — „Na, ha katolikusok és protestánsok nem lesznek ott található, ki lesz hát ott?“ — tudakolta tovább. Elővettem a bibliát és felolvastam a Jel 7,14: „Ezek azok akik jöttek nagy nyomorúságból és megtisztították és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében.“ Amikor ez igéket elolvastam, az én lelkészem felugrott, nyakamba borult, megcsókolt és így szólt: „En is ezt hiszem! Most találtam egy testvért a protestánsok között.“ Miről ismerte fel, hogy

testvére vagyok? A vér volt a jel! Megindultunk bucsut egymástól. Összetartottunk a vér által. Ime nem nehéz megállapítani, ki tartozik Isten népéhez. Akié a vér az új Jeruzsálem polgára az.

Szundar Szing bizonyágtételeiből.

Némelyek nem hisznek addig, míg maguk meg nem győződnek valamiről. Mikor egyszer a Himalája-hegységben voltam, ahol örök a hó és a jég, meleg forrásokra bukkantam. Elmondtam ezt egy barátomnak, de ez nem akarta hinni. Hogy is lehetnének meleg források az örök hó és jég világában?

Ázt mondtam neki: „Jöjj, tedd kezedet a vízbe és megfogod látni, hogy igazam van.“ Eljött velem, a vízbe mártotta kezét, érezte a víz melegét és hitt. Azután így szólt: „A hegy mélyében tüznek kell lenni.“ Miután a tapasztalás eljuttatta a hitre, értelme segítségével volt a magyarázat tekintetében. Hit és tapasztalás járnak elől, a megértés később következik. Az egyetlen kulcs a menny kapujához az imádság. Ha gyakoroljuk magunkat ebben, megismerjük az Atyát és a Fiút. Akkor megfogjuk érteni, hogy Krisztus minden a mi számunkra s hogy semmi el nem választhat minket Tőle és az ő szeretetétől. Jöhetnek kísértések és üldöztetések, de Krisztustól semmi sem szakaszthat el bennünket. Az egyetlen út ehhez a felséges tapasztaláshoz: az imádság.

Békehírnök.

„Az Úr gondot visel.“

A Welson admirális alatti kopenhágai megszállás idejében történt a következő csodálatos eset, amely egy tengerész-tiszt élménye volt. Ezt írja a tiszt:

„A város átadása után felkerestem a robbanások színhelyeit, ahol üszkös romok, megszenesedett kőrákosok voltak láthatók. De ime mit láttam a rengeteg romhalmaz között? Teljes épségben, mintha a háború közvetlenül a szép kis ház előtt megállt volna ott állt egyetlen érintetlen, vonzó külsejű, emberek által lakott családi magánlakosztály.

— Kié ez a lakás? — kérdeztem csodálkozva, mire ezt felelték nekem:

— Ez a ház egy quakeré (hívő keresztényen felekezeti tagja), akit semmivel sem tudtak rábírní arra, hogy a háboruban résztvegyen, sőt még a házából sem menekült el a mai napig sem. Az egész ütközet alatt családjával együtt buzgón imádkozott házában.

— Igen, — gondoltam magamban — az Úr megőrzi az Őt féltőket, mert Ő azoknak pajzsa az ütközetben.“

Békehírnök.

◆ HIREK. ◆

Dr. Melle F. H. Ottó igazgatót Banskában töltött szabadsága alatt atóbaeset érte, amelyben leányainak ijedtségen kívül más bajuk nem történt, Dr. Melle azonban arcán könnyebben megsérült és csak Isten gondviselő kegyelme óvta meg, hogy szeme világát el nem veszítette. Dicsőítve legyen az Ur szent neve védelméért és segítségéért.

Geszi József a budapesti német gyülekezetnek volt tagja, aki az ifjusági munkában tevékeny részt vett. Amerikában ahova 1930-ban vándorolt ki, fürdés közben a vízbe fullt. Szeptember 3-án bevezett csónakjával a Medomak tavon és levetkőzve a vízbe vetette magát. Az erős déli szél csónakját olyan messzire elvitte, hogy az uszában kimerülve nem tudta elérni és mire segítségére siettek alámerült. Holttestét hiába keresték, míg majd egy hétre reá vasárnap a víz felhozta. A temetési szertartást szeptember hó 12-én a new-yorki első gyülekezetünk prédikátora végezte. Szülei és négy testvére gyászolják az elhunytat. A gyászolók fájdalomában részt veszünk, de bizunk a viszontlátásban.

A **dombóvári gyülekezet** aratási háladó ünnepét október 14-én tartotta szépszámu közönség jelenlétében. Az ünnepélyen Jakob János szuperintendens szolgált az igével. Az ünnepélyt számos énekszám, szavalt és párbeszéd tette változatossá.

Románia megtiltotta a szakállviselést. A bukaresti kormánynak úgy látszik nem sok a dolga. A szakállviselést kifejezetten megtiltotta és annak viseléséhez külön hatósági engedély kell. Ez a rendelet a zsidó lakosság között nagy izgalmat keltett, mert az orthodox hívők törvénye szerint vallásuk tiltja a szakáll lenyírását. (Apologette.)

Idős embertársaink számára nyugodt otthont és testi lelki gondozást óhajt nyújtani a Bethánia fiókegyleteként működő Virágszövetség, mely erre a célra virágajándékok (koszorúk, csokrok, disznővények) részben, vagy egészen történő megváltására szólítja fel a társadalmat. Az így nyert szeretetadományról (összeg nélkül) értesíti is azokat, akiknek a virág szánva volt, ha címet kap. Sok kis hervadásra ítélt virág helyett életeket istápoló Virágotthonokat létesíthet a megértő szeretet. Cím: Virágszövetség, Budapest XI., Társ-utca 6.

Dr. Blamár Imre budapesti kir. törvényszéki angol hites tolmács több mint 4 esztendeje egy Angol—Magyar és Magyar—Angol szótár kiadásán dolgozik. A két kötet kb. 1400 oldal terjedelmű lesz. A kézirat

86 százaléka már elkészült. — Érdeklődőknek felvilágosítást ad a szerző aki Budapesten, I., Naphegy-utca 17. szám alatt lakik.

Allandó elhelyezkedést kaphat Budapest környékén házaspár, ha a férfi gyümölcsös kezelésében és a kert ápolásában jártos és a felesége egészséges, dolgos asszony. Ajánlatok részletes leírásával eddigi működésének. „Szentendre 55. postafiók”-ba küldendők.

A **virágszövetség**, amelyik közhatósági szempontból mint a Bethánia fiókegylete működik, acélból alakult, hogy ellátásra és istápolásra szoruló idős embertársainak, akiket sem szeretetházakba, sem kórházakba elhelyezni nem lehet, otthonokat alapítson. Anyagi alátámasztást tagdíjakból (pártoló tagsági díj évi 10 P, segítő tagsági díj évi 2 P), önkéntes adakozásból és olyan adományokból gyűjt, amelyek virágajándékoknak részben vagy egészben történő megváltásából származik. Az így nyert küldeményt a Virágszövetség mint szeretetadományt (összeg megnevezése nélkül) tudomására hozza azoknak, akiknek címét az adományozó megírja. — Nagy ünnepélyek, nagy temetések, a Mindenszentek és Halottak napjának virágpompája semmit sem veszítene izlésben és szépségben, ha azt a pár percentet, amit a megváltás által elvonunk a romlástól, az élők istápolására juttatjuk. — Itt mondunk hálás köszönetet azoknak a megértő embertársainknak, akik adományokkal és virágmegváltásaikkal már eddig is bizonyítják, hogy gyűlhet így alap öreg embertársainknak gondozására a társadalom külön megterhelése nélkül. Vannak, akik megszállt területen fekvő kedveseik iránt így róják le a kegyelet adóját. — Búdai kis otthonunk megtelt hamar a négy vegyes felekezeti keresztyén idős nővel; nagy szükség lenne már a nagyobb otthonra. Pártoljunk a Virágszövetség munkáját. Cím: Budapest, XI., Társ-utca 6.

Hány új barátot szereztél már a „Békeharang” számára?

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
Dr. Szalós Artur.

Kaposvár, Németh István-utca 2. szám.
Pénzküldemények ide küldendők.

Nyomatott: A Kultura Könyvnyomdában
Kaposvár, Fő-utca 26. Cégt. Henczer István.